

Nr 2.

Ankom till riksdagens kansli den 30 januari 1940 kl. 1 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om anstånd med avgivande av självdeklaration för vissa värnpliktiga.

I en inom andra kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 22, har herr *Holmbäck* hemställt, »att riksdagen ville för sin del antaga följande förslag till

Förordning om tillägg till taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).

Härigenom förordnas som följer.

Värnpliktig, som efter den 5 februari 1940 fullgör tjänstgöring, vartill han före den 15 februari samma år inkallats jämlikt § 28 mom. 1 eller 36 mom. 2 värnpliktslagen, åtnjuter anstånd till den 31 mars med avgivande av självdeklaration, vilken jämlikt 36 § 1 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 skall avlämnas senast den 15 februari 1940. Skulle ännu den 31 mars på grund av tjänstgöringen hinder möta för den värnpliktige att avlämna självdeklaration, äga stadgandena i 36 § 1 mom. fjärde stycket taxeringsförordningen motsvarande tillämpning.

Denna förordning träder omedelbart i kraft.»

Beträffande motiveringen för detta förslag får utskottet hänvisa till motionen.

Enligt 36 § 1 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 skall självdeklaration, som skall avgivas utan anmaning, i regel vara avlämnad senast den 15 februari under taxeringsåret. Skattskyldig, som nästföregående år enligt lag varit skyldig föra handelsböcker, må tillgodonjuta anstånd med deklarations avlämnande till den 31 mars, därest den skattskyldiges räkenskapsår gått till ända senare än den 31 oktober året näst före taxeringsåret. Efter särskild ansökan kan deklarationsskyldig, som visar, att hinder möter att avlämna deklaration inom förenämnda tid, av

vederbörande landskamrerare erhålla anstånd med deklarations avgivande till viss av landskamreraren bestämd dag.

Jämlikt 39 § 1 mom. sagda förordning skall skattskyldig, som underlåtit att i rätt tid avgiva deklaration, vara förlustig rätten att hos kammarrätten och Kungl. Maj:t överklaga taxering, för vilken deklarationen skolat ligga till grund. Enligt 39 § 3 mom. äger denna påföljd dock ej rum, därest det kan antagas, att den som underlåtit att avgiva deklaration därtill haft skälig anledning, eller om den skattskyldige förmår för annan underlåtenhet visa giltig ursäkt.

I 12 kap. 1 § rättegångsbalken, vari finnas bestämmelser om vilka hinder som skola räknas såsom laga förfall, anges såsom sådant hinder bland annat, »om man i Konungens och rikets tjänst är uppbådad, eller faren».

Utskottet.

I den förevarande motionen har föreslagits ett tillägg till gällande taxeringsförordning av innehåll, att skattskyldig, som fullgör beredskapstjänst och som till följd härav är förhindrad att inom föreskriven tid avgiva självdeklaration till ledning vid innevarande års taxering, skall äga rätt avlämna deklarationen vid en senare tidpunkt än som för närvarande är stadgat. Under förhanden varande förhållanden torde med all sannolikhet svårigheter komma att föreligga för ett stort antal skattskyldiga, vilka fullgöra militärtjänst vid mobiliserade eller i neutralitetsvakten ingående förband, att i rätt tid avgiva sina deklarationer. Av upplysningar, som inkommit till utskottet i anledning av motionen, framgår, att den föreliggande frågan redan varit föremål för taxeringsmyndigheternas uppmärksamhet. Landskamrerarna i några län hava sålunda upplyst att, då tjänstgöring, varom nu är fråga, enligt deras mening vore att betrakta som laga förfall för underlåtenhet att i rätt tid avgiva självdeklaration, den i 39 § 1 mom. taxeringsförordningen stadgade påföljden för försummelse att avlämna deklaration icke borde drabba ifrågavarande skattskyldiga. Vid förfrågningar under hand från sådana skattskyldiga hade landskamrerarna underrättat de skattskyldiga härom, men samtidigt uppmanat dem att, så snart hindret för deklarationspliktens fullgörande upphört, snarast möjligt avgiva sina deklarationer. Då förevarande spörsmål inom vissa län redan synes i praktiken hava ordnats och då utskottet förväntar, att frågan inom övriga län kommer att behandlas på liknande sätt, anser sig utskottet sakna anledning att förorda bifall till motionärens förslag.

Utskottet vill i detta sammanhang erinra om, att till följd av rådande förhållanden taxeringsarbetet kan komma att försvåras och fördröjas, därest ett stort antal deklarationer komma taxeringsnämnderna tillhanda alltför sent. För att om möjligt undvika dessa olägenheter synas särskilda åtgärder lämpligen böra vidtagas. Enligt vad utskottet erfarit hava de militära myndigheterna å vissa orter ägnat denna fråga närmare uppmärksamhet. I samråd med taxeringsmyndigheterna hava de skattskyldiga å förläggningssorterna lämnats råd och anvisningar, huru de lämpligen böra förfara vid deklarationspliktens fullgörande innevarande år, och av truppför-

banden å nämnda orter hava rekvirerats erforderligt antal deklarationsblanketter. Utskottet finner önskvärt, att liknande anordningar om möjligt vidtagas å samtliga förläggningssorter i riket. I fråga om sådana skattskyldiga, som å nämnda orter icke kunna fullgöra sin deklarationsplikt, förutsätter utskottet att, där förhållandena det medgiva, nämnda skattskyldiga beviljas permission under den tid, som kan erfordras för att upprätta deklarationerna. Slutligen förutsätter utskottet, att taxeringsmyndigheterna vid handläggningen av ifrågavarande skattskyldigas deklarationer beakta de svårigheter, som kunna hava varit förenade med deklarationspliktens fullgörande, samt att myndigheterna själva, sedan de, där så befinnes nödvändigt, inhämtat erforderliga upplysningar, verkställa de kompletteringar av deklarationerna, som visa sig vara behövliga för att åstadkomma en riktig taxering.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att motionen II:22 av herr Holmbäck, om anstånd med avgivande av självdeklaration för vissa värnpliktiga, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 30 januari 1940.

På bevillningsutskottets vägnar:

IVAR ANDERSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Johan Bårg, Viktor Larsson, Wahlmark, Ekman, Robert Berg*, Egnell* och Nordenson*; samt

från andra kammaren: herrar Anderson i Norrköping, Olsson i Gävle, Andersson i Dunker, Ericson i Boxholm, Werner i Hultsfred, Hammarlund*, Persson i Undersvik, Karlsson i Grängesberg och Bäckman.

* Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.